

שלומי שבן לפעמים זה נגמר באגרוף של ברזל

רצח בקרדיגן ורוד

כְּשֶׁדְּמִינְתִי רַבּוֹת אֶת הַרְגַע הַזֶּה,
וְדְמִינְתִי אוֹתוֹ רַבּוֹת,
אֶהְבֵּתִי לְרֵאוֹת בְּעֵינֵי רוּחִי
אֶת הָאִימָה עַל פְּנֵיהָ, אָחִי,
כְּשִׁירְצָה הַגּוֹרֵל וּמוֹלֵךְ אֲעִמֵּד
גָּבֵר מוֹל גָּבֵר,
כְּבוֹד מוֹל כְּבוֹד —
מִי יָכוֹל לְחַזוֹת תַּפְּנִית שְׂכֹזָאֵת,
וְקַרְדִּיגָן וְרֹד,
קַרְדִּיגָן וְרֹד.

וּמִי הָאֵמִין שֶׁהַלֵּילָה הַזֶּה
הוּא הַלֵּילָה מְכַל הַלֵּילוֹת,
כְּשֶׁנִּכְנַסְתִּי לְבֵר הַמְּכַר, הַפְּעוּט,
עֲלֵתָה בִּי תַחֲוִשָׁה מִבְּשֶׁרֶת רַעוֹת,
אֲךָ לֹא כְּמוֹ הַתַּחֲוִשָׁה הַמְּסִימֶת מְאוֹד —
לְעִמֵּד כְּאֵן מוֹלֵךְ, כְּלִי תוֹכְחָה,
בְּקַרְדִּיגָן וְרֹד,
קַרְדִּיגָן וְרֹד.

וְאַתָּה בְּאֵמַת מְקַסִּים מְקַרֹּב,
מְסִתּוֹרֵי מִכָּף רְגֵל עַד זוֹב,
וְאִפְשֶׁר לְהַבִּין (לֹא בְלִי מְאֵמֵן)
אִיךָ הַצְּלַחַת בְּאִפְּן שְׂקֵט אֲךָ נִמְרָץ
אֶת לְבָה הַצְּעִיר לְעוֹר וְלִשְׁדָּד —
לֹא הִיָּה מְאַבֵּק מִצְדָּה, זֶה לֹא סוֹד,

רק נדמה או האם גם הוא מאדים,
קרדיגן הנרד?
קרדיגן נרד.

אך בוא לא נשכח, ידידי הזאב,
בוא ונזכר היטב
איך בסוף היא חזרה לחיקי, כמובן.
אגב, היא בחרה לי את הקרדיגן
שרכשתי מיד ובלי למדד,
זה סוג האמון שבינינו נתון —
עד כדי קרדיגן נרד!
קרדיגן נרד.

לפעמים זה נגמר באגרוף של ברזל,
לפעמים בנגיחת הפלדה,
באלפי לשונות צולפות מכל צד,
בבקבוק השבור, בתער החד,
חזיונות שפאלה, כהנה ועוד.
אך כל זאת, מסתבר, קצת מחוץ להקשר
מול קרדיגן נרד,
קרדיגן נרד.

ואולי זה רק נצח, אולי כבר דקה,
שעומדת בינינו שתיקה.
כשתחזיר בעתיד את הרגע החי
בו סובבתי ושבתי על עקבותי
בריצה חטופה, אך מעוררת כבוד,
מה הושיע אותה? תתקשה לאמד.
אל תשבר את הראש, ידידי הפתגן,
לא, זה לא מעשה אלוהים או שטן,
לא גורל, לא מזל, לא חבה כמובן:
הושיע אותה קרדיגן.
קרדיגן נרד.

שיר עם (הפוליטיקאי לא מת)

עלו עלי, תפסו אותו,
הביאו ושפטו אותו,
הרשיעו ואסרו אותו
צורח ובוועט,
השפילו ודרכו עליו,
חשבו שזהו־זה עכשו —
והפוליטיקאי לא מת.

טרקו ושכחו אותו,
לפתע שוב ראו אותו,
יוצא בליגה מביתו
בצעדי בלט,
קפצו והשתלטו עליו
שב"כ יס"מ וגם מג"ב —
והפוליטיקאי לא מת.

שלחו אותו רחוק מכאן,
עמק לבטן המתקן,
סגרו עליו כמו תיקן
מזיע ורוטט.
הדו"ח היה מאוד ברור:
הבן אדם אמנם שבור,
אך הפוליטיקאי לא מת.

עברה חלפה איזו תקופה,
אבל לקראת ההתקפה
עלתה פתאום דרישה דחופה
לאיש קשוח באמת.
שלחו אליו את האלוף,

הבן זונה היה שזוף —
נדאי ובנדאי שלא מת.

דברו אתו, סגרו אתו,
הכינו ושגרו אותו
מן הצינוק המפאך
הישר לקבינט,
ושאלו את דעתו
והוא אמר את דעתו,
ומישהו נזכר:
תגיד לי, לא היה ענין אתו?
היה אתו איזה ספור,
הבן אדם היה גמור,
אך בתוכו איש הצבור
הקפיד להשאיר זקור,
רק כי זכר די בכבוד
שבמחוזנו הארור
אף פוליטיקאי לא מת.

(השירים מולחנים והם לקוחים מאלבום חדש העתיד לראות אור בקרוב)